

Dendrochilum cobbianum Rchb.f.

(syn.: *Platyclinis cobbiana*)

Vindplaats:

Behoort tot een geslacht met ruim 130 soorten, allen epifytisch, (zelden lithofytisch), inheems in Azië, voornamelijk Filippijnen, Maleisië en Indonesië. Onze *D. cobbianum* komt voor op de Filippijnen op met mos begroeide takken in het heuvelterrein tot op ca. 800 meter boven zee.

De eerste exemplaren werden in 1879 gevonden door de planten verzamelaar William Boxall van de Fa. Low & Co.; later beschreven door Reichenbach, die de naam van de soort opdroeg aan Mr. Walter Cobb, waar de plant voor het eerst bloeide in Engeland.

foto: H.R. Folkersma

Omschrijving:

De dichtopeen groeiende, ovale, dof-groene, conisch toelopende pseudobulben van ca. 7 cm hoog dragen een lang-gesteeld vrij stug langwerpige blad van ongeveer 15 cm lang en 4 cm breed. Oudere bulben zijn gegroefd.

De ca. 30 cm lange bloemstengels ontspruiten uit de top van de bulben, groeien aanvankelijk recht omhoog, maar de bloeiaar zelf buigt zich om en hangt slap omlaag als de vele (± 50) bloemetjes opengaan. Bij grote bossige planten staan de buitenste bulben wat scheef.

De dunne bloemstengels hiervan buigen zich schuin naar boven tot soms horizontaal.

De bulben zijn omgeven met een bladschede waaruit de bloemstengel tevoorschijn komt. Deze schede verdort gedurende het volgende jaar. De sterk welriekende bloemen zijn maximaal 2 cm in doorsnee, meestal kleiner. Het bloemdek is matgeel terwijl de oranjegele lip hierbij afsteekt. De lip is nogal breed uitgewaaid aan de onderzijde. Het zuiltje is wit aan de bovenkant en groenig aan de basis.

Deze omschrijvingen vallen niet erg op omdat de bloemetjes zo klein zijn en men eigenlijk een loupe nodig heeft om alles goed te bekijken.

De bloeiaar als geheel is heel elegant. Deze verschijnt in september of oktober, soms nog iets later en blijft maar hooguit een week in tact.

tekening: J. Lodewijk

Cultuur:

Een plant voor een gematigd warm klimaat op een plaats met lichte schaduw.

Hoewel sommige kwekers deze plant op een stammetje of mexifernblokje kweken lijkt een opgehangen pot of ondiep mandje of kratje toch de voorkeur te hebben.

Het plantmateriaal, dat het beste uit $\frac{1}{4}$ varenwortel of dennen-schors, $\frac{1}{4}$ veenmos en $\frac{1}{4}$ geknipt beukenblad kan bestaan moet heel doorlatend blijven. Dat betekent om de 2 jaar verpotten en aangezien deze planten hier een hekel aan hebben, moet dit uiterst voorzichtig gebeuren met zo min mogelijk wortelbeschadiging. Het vroege voorjaar, vóóordat de jonge scheuten beginnen te groeien, is hiervoor heel geschikt.

In het algemeen geeft deze plant geen problemen. De groeitijd loopt vanaf het begin van de zomer tot aan de bloei in het najaar.

In deze tijd kan de plant behoorlijk gietwater verdragen.

Na de bloei, dus in de wintermaanden moet heel spaarzaam gegoten worden, maar de plant mag nooit geheel droog zijn. Als deze interessante soort het naar zijn zin heeft, groeit deze in enkele

Uitgave: Nederlandse Orchideeën Vereniging. Auteursrechten voorbehouden
jaren uit tot het mandje vol is. In de bloeitijd is dit een lust voor het oog en verspreidt de heerlijke
geur zich door de gehele kas.

Een *D. cobbianum* is niet bepaald een kamerplant. Toch zou het in een lichte serre te proberen
zijn. Er moet dan wel een behoorlijke luchtvochtigheid te handhaven zijn door middel van vele
andere planten in de directe omgeving.

april 1978